

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720010849
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešátková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8720010849.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešátkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.09.2021 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného V. Y. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/69/2020 zo dňa 11.05.2021.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného I. S. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/69/2020 zo dňa 11.05.2021.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/69/2020 zo dňa 11.05.2021 boli obžalovaní V. Y., J. S. a I. S. uznaní vinnými zo spolupáchateľstva zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe že

- po predchádzajúcej vzájomnej spoločnej dohode dňa 27.06.2020 v čase okolo 22.00 hod v bare Grappa, ktorý sa nachádza na K. sv. A. č. XX/X v V., prišli spoločne k poškodenému V. S., ktorý vychádzal z priestorov WC baru Grappa, vyzvali ho, aby vyšiel pred bar, kde po vyjdení z baru ho obž. I. S. dvakrát po sebe udrel do tváre, následkom čoho poškodený V. S. spadol na schody, kde ho obž. V. Y. a obž. J. S. chytili za ruky, načo mu všetci traja prehľadali oblečenie a zo zadného vrecka nohavíc mu zobrali mobilný telefón zn. Huawei P9 lite, čiernej farby s puzdrom, v ktorom sa nachádzal jeho občiansky preukaz a karta poistenca a z ponožky na pravej nohe mu obž. I. S. zobral finančnú hotovosť v sume 560,- eur, čím poškodenému V. S. spôsobili pomliaždenie oboch rúk a tržnú ranu hornej pery, ktoré si nevyžiadali jeho liečenie a práceneschopnosť, odcudzením mobilného telefónu zn. Huawei P9 lite, čiernej farby s puzdrom mu spôsobili spolu škodu vo výške 112,50,-eur a odcudzením finančnej hotovosti mu spôsobili ďalšiu škodu vo výške 560,-eur, čím mu tak spôsobili celkovú škodu vo výške 672,50,-eur,

za čo im bol uložený

obž. V. Y. podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 5, § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

obž. I. S. podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 5, § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a

obž. J. S. podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona

podmienečne odložený s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním a podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 2 roky. Súčasne mu bol podľa § 51 ods. 3 písm. c) Tr. zákona uložený zákaz stretávať sa s osobami V. Y. a I. S. a podľa § 51 ods. 4 písm. a) Tr. zákona mu bola uložená aj povinnosť spočívajúca v príkaze nepriblížiť sa k poškodenému V. S..

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodený V. S. bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní V. Y. ihneď po vyhlásení rozsudku a I. S. prostredníctvom obhajkyne, ktorá mu bola ustanovená.

Obžalovaný V. Y. v úvode dôvodov odvolania poukázal na procesné pochybenia prvostupňového súdu, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu jeho občianskych a ľudských práv, pretože napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny, keďže písomné odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa kvalitatívne požiadavky stanovené zákonnou úpravou. Samotné dôvody rozhodnutia, okrem citácie obsahu jednotlivých svedeckých výpovedí a nesporne nekritického prevzatia svedeckých výpovedí svedkov V. S., Y. P. a Q. Z., neobsahujú úvahy, ktorými sa súd spravoval pri ich hodnotení a uvážení jednotlivito i v ich súhrne. Odôvodnenie v konečnom dôsledku je takto v podstate zmätočné, nakoľko nie je logicky a skutkovo štruktúrované a okrem spomínaného nekritického prevzatia výpovedí troch svedkov na jednej strane, došlo k neodôvodnenému bagatelizovaniu výpovedí jednotlivých obžalovaných a k odignorovaniu objektívne všetkými svedkami preukazovaných skutočností na strane druhej. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia nie je absolútne zrejmé, z akých dôvodov prvostupňový súd, podobne ako aj orgány činné v trestnom konaní v rámci prípravného konania, nevykonali celý rad ďalších dôkazov, ktoré mohli objektivizovať skutkový stav, pričom takáto povinnosť súdu je jednoznačne zakotvená v dikcii ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku bez ohľadu na to, či sa obžalovaný takéhoto dokazovania priamo dožadujú, alebo nie. V tejto súvislosti citoval časti rozhodnutí III.ÚS 311/07, III.ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich žiadnej nožnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07)“.

Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu sa súd opiera len a len o svedecké výpovede poškodeného a ďalších dvoch svedkov, keď samotný svedok Y. P. jednoznačne uviedol pri svojej prvej výpovedi, ktorá bola podkladom pre vzatie obvineného do väzby, že výslovne klamal, keď svedok Z. neustále menil svoje výpovede a jeho výpoveď absolútne nekorešponduje so závermi previerky výpovede týchto svedkov, ale predovšetkým keď samotný svedok S. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.5.2021 pred súdom jednoznačne a nesporne uviedol, že na nič z daného incidentu si nepamätá a pri svojich jednotlivých výpovediach vychádza len a len z toho, čo mu na druhý deň porozprávali svedkovia B., V. a Z.. Túto výpoveď a túto skutočnosť prvostupňový súd odignoroval, pričom práve táto korešponduje so svedeckými výpoveďami všetkých svedkov (P., Z., B., V.), ale aj výpoveďami jednotlivých obžalovaných (všetky tieto výpovede jednoznačne poukazujú na to, že poškodený bol v ťažkom stupni opitosti, čo korešponduje aj s objektívnym, nespochybniteľným záverom jeho stavu na druhý deň, ale aj svedkami prezentovanej ťažkej podnapitosti pri úkonoch polície).

V ďalšom sa súd ani len okrajovo nevysporiadal s tým, z akého právneho dôvodu neboli vykonané dôkazy obhajobou navrhované podaniami zo dňa 07.09.2020, 14.09.2020, 02.11.2020, 10.11.2020, 08.12.2020 a po podaní obžaloby dňa 21.02.2021.

Vo vzťahu k rozsahu samotného dokazovania dal do pozornosti, že v rozpore s citovaným ustanovením Trestného poriadku neboli, či už v rámci prípravného konania, resp. hlavného pojednávania vykonané dôkazy, ktoré mal prvostupňový súd vykonať z úradnej povinnosti tak, aby „s rovnakou starostlivosťou boli objasnené okolnosti svedčiace aj v prospech obvineného ...“ ale taktiež neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhovala obhajoba a ktoré mohli objektivizovať daný skutkový stav. Príkladmo, vyžiadanim obrazových záznamov z kamier nachádzajúcich sa pred Mestským úradom by bolo možné objektivizovať tú skutočnosť, či obžalovaný Y. hovorí pravdu, keď tvrdí, že v inkriminovaný večer ho svedok P. viezol na motorovom vozidle nie spreď jeho trvalého bydliska, ale z polície, kde bol podať trestné oznámenie na poškodeného S.; bolo by možné objektivizovať, či skutočne sa v motorom vozidle nachádzal svedok Z., pričom zo strany obhajoby možno vysloviť len počudovanie nad absurdnosťou postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré ako prvé, čo v predmetnej trestnej veci nežiadali záznamy o prevádzke

mobilných zariadení, nežiadali záznamy z kamier monitorujúcich verejné priestory, po ktorých sa mali obžalovaní, resp. poškodení, alebo svedkovia pohybovať a pod. Takýto postup je dnes absolútne bežný, primárny a v konečnom dôsledku, vychádzajúc z výpovede obžalovaných takýmto postupom orgány činné v trestnom konaní a v konečnom dôsledku i súd zmarili jeho obhajobu a v konečnom dôsledku ho poškodili na jeho ústavných právach tak, ako poukazuje vyššie na dikciu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výsluch svedka Q.. Q. S. mohol vyjasniť skutočnosti týkajúce sa prvého kontaktu s poškodeným, výsluch pracovníka príslušného oddelenia, ktoré sa zaoberali podnetom obžalovaného by mohol objasniť okolnosti tohto trestného oznámenia, ale aj obhajobu obžalovaného spočívajúcu v tom, že práve príslušný pracovník mu mal odporučiť vyhľadať poškodeného a s týmto sa dohodnúť. Záznamy o prevádzke telefónnych staníc jednotlivých aktérov incidentu mohli objasniť, kde sa títo pohybovali, či spolu komunikovali, v akých časových horizontoch a pod. Vyžiadanie a pripojenie správy z úrazovej ambulancie, prípadne výsluch ošetrojúceho lekára mohol objasniť a objektivizovať zranenia poškodeného, pričom úvahy súdu k príčinám vzniku zranení (čl. 13 rozhodnutia) nemajú prinajmenšom oporu vo vykonanom dokazovaní a takýto postup súdu je v príkrom rozpore s dikciou ustanovenia

§ 278 ods. 2 Trestného poriadku.

V predmetnej trestnej veci v podstate existujú vo vzťahu k skutku popísanému v obžalobe len dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a to výpoveď spomínaných troch svedkov (vrátane poškodeného na jednej strane) a výpoveďou obžalovaných, resp. ďalšími skutočnosťami na strane druhej, pričom prvostupňový súd sa dôsledne nezaoberal ich vyhodnotením (výpovede obžalovaných), keď bez ďalšieho len konštatoval, že tieto sú nevierohodné. Obhajoba je nútená konštatovať, že prvostupňový súd v podstate z vykonaných dôkazov v rámci ich hodnotenia vybral len tie, ktoré postupu prvostupňového súdu vyhovovali v rámci ustálenia viny obžalovaných s tým, že ostatné dôkazy nie len opomenul vyhodnotiť, ale tieto bagatelizoval, resp. vôbec nevykonal.

Pri hodnotení vierohodnosti výpovede svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre svedeckej výpovede a na osobu svedka, teda, či si neodporuje jeho výpoveď v podstatných skutočnostiach, o ktorých vypovedal, či neodporuje logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka k obžalovanému alebo poškodenému, teda, či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. vzťahu priateľskom, susedskom, nepriateľskom, či zamestnávateľskom, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v prípravnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce, či už z pozitívneho, resp. negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným, alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je práve úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu postupom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná, a ktorá vierohodná nie je.

Predovšetkým prvostupňový sa opomenul zaoberať vo vyššie naznačených súvislostiach osobou svedka S. ako aj jeho výpoveďami urobenými v jednotlivých štádiách trestného konania. Z výpovede všetkých svedkov je absolútne zrejmé, že v inkriminovaný deň, ale i následne minimálne ďalší deň bol svedok S. pod ťažkým vplyvom alkoholu, keď už z práce, keď išiel na aute spoločne s obžalovaným a svedkami Z. a P., čo potvrdzujú všetci prítomní, opitý v aute spal, pričom sám tak, ako to vyplýva z jeho výpovedí si na tieto okolnosti vôbec nepamätal. V ďalšom z výpovede všetkých osôb, teda obžalovaného Y., svedkov P. a Z., ale i výpovede svedkyne V. a B. vyplýva, že v samotnom bare Grappa požil nadmerné množstvo alkoholických nápojov a v čase incidentu, teda v čase skutku bol nesporene pod ťažkým vplyvom alkoholických nápojov, čo nemôže opomenúť ani bagatelizovať súd, keď tento v odôvodnení síce konštatuje, že poškodený bol pod značným vplyvom alkoholu, ale tento si jednoznačne pamätá, že bol napadnutý obžalovaným a popisuje ako k skutku presne došlo.

Samotný stav poškodeného v čase skutku takto vyhodnotený súdom je v príkrom rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď sám poškodený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.05.2021 uviedol, že si nepamätá, čo robil v deň skutku, ani mená osôb, ktorí ho držali, od čašníčky a od Y. P. sa dozvedel ich verziu toho, čo sa stalo pred barom Grappa, a o okolnostiach skutku som sa s P. rozprával na druhý deň pri káve, u neho doma, pri rozhovore boli prítomní Q. Z., manželka Y. P. a jeho deti, oni mu povedali, čo sa vlastne stalo.

Z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia nie je tie zrejmé, ako dospel súd k záveru, že obžalovaní sa mali zmocniť aj osobných vecí poškodeného, mobilného telefónu zn. Huawei P9 Lite s čiernym puzdrom, dokladu totožnosti a karty poisťovne. Toto tvrdenie súdu, ktoré našlo odzrkadlenie i

v skutkovej vete rozhodnutia, nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a pravdivosť tohto tvrdenia je v podstate popretá samotným poškodeným V. S., ktorý tak, ako v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.05.2021 uviedol, že na druhý deň v bare Grappa bol hľadať mobilný telefón, nevedel, či ho tam náhodou nenechal. Na tom nemení nič ani jeho následné tvrdenie pri odstraňovaní rozporu medzi týmto tvrdením a prechádzajúcimi výpoveďami, že to myslel tak, že mobilný telefón mu naozaj vzali, ale myslel si, že ho potom nechali v bare Grappa. Nebol odstránený ani rozpor medzi týmto tvrdením poškodeného a jeho tvrdením už vyššie špecifikovaným, že tento sa o okolnostiach skutku rozprával na druhý deň s Y. P. pri káve u neho doma za prítomnosti Q. Z., manželky Y. P. a jeho detí, a tam sa dozvedel, čo sa vlastne stalo. A práve v kontexte uvedeného je potrebné vykladať nie len svedeckú výpoveď poškodeného, ale aj jeho následné konanie, keď na druhý deň išiel na políciu v presvedčení, že tieto doklady stratil a nie mu boli odcudzené.

Neprehliadnuteľná je i určitá nadpráca orgánov polície, ku ktorej sa prvostupňový súd nevyjadril komplexne a z tejto účelovo zdôraznil len povinnosť orgánov činných v trestnom konaní objasňovať trestnú činnosť s poukazom na právnu úpravu obsiahnutú v Trestnom poriadku a Zákone o Policajnom zbore. Obhajoba nespochybňuje povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, ale poukazyvala na iné skutočnosti, ktoré vyplývali z úradného záznamu z 28.06.2020 spísaného na OKP, OR PZ Poprad k skutočnostiam uvádzaným poškodeným, ktoré sú v rozpore s tvrdeniami poškodeného zo dňa 29.06.2020. Vzhľadom i na výsledky skúšky u poškodeného na prítomnosť alkoholu je vyhodnotenie výpovede poškodeného nezákonné, jednostranné až účelové.

Výpoveď obžalovaného Y., ktorý dňa 27.06.2020 o 20:10 hod. podal na poškodeného trestné oznámenie a následne (obžalovaný tvrdí, že práve na odporúčanie policajta) sa vybral hľadať poškodeného a celú záležitosť urovnať, sa i v rámci časových súvislostí javí hodnovernou, nakoľko nie pred jeho trvalým bydliskom, ale práve pred príslušným Obvodným oddelením (tam kamery nesporne sú) ho vyzdvihol svedok P. a tento ho viezol do baru Grappa. Obhajoba v tejto súvislosti zdôrazňuje predovšetkým časovú kontinuálnosť postupu udalostí, tak ako ich popisuje práve obžalovaný. Prvostupňový súd ale poverených príslušníkov na objasnenie týchto skutočností nevyočul.

Vo vykonanom dokazovaní nemá oporu tvrdenie súdu o vzájomnej dohode obžalovaných násilím odňať finančné prostriedky poškodenému, pričom v tejto rovine výpoveďou ani jedného zo svedkov, resp. spoluobžalovaných nebolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného Y. o tom, že týchto známych zavolať po tom, čo mu bolo policajtom odporúčané celú záležitosť urovnať osobne pri rozhovore s poškodeným, a teda že obžalovaný Y. spoluobžalovaných volal, aby mal svedka pri rozhovore s poškodeným, na ktorého on podal trestné oznámenie.

Následne poukázal na výpovede svedka S., ktorý dňa 28.06. podrobne popísal incident, hoci výslovne nespomína akékoľvek násilie, dňa 29.06.2020 pokladá celý incident za nepodstatný a už dňa 01.07.2020 o 16:15 hod. súvisle a spontánne opisuje incident a uvádza, že bol udieraný, držaný, prehľadávaný a pod. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.5.2021 výslovne uviedol, že si nič z incidentu pre opitosť nepamätá a vychádza z toho, čo mu na druhý deň po incidente povedali svedkovia.

V lekárskom potvrdení pre účely polície zo dňa 01.07.2020 ošetrujúci lekár uvádza len pomliaždenie pravého ramena a hornej pery, preto nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru „na tele poškodeného boli zobjektívizované zranenia na tých miestach, o ktorých poškodený vypovedal a i spôsob ich vzniku - držanie za ruky v oblasti ramien a úder do tváre“. Pritom podľa ustálenej súdnej praxe sa k mechanizmu vzniku zranení má právo vyjadrovať len znalec.

K stanoveniu výšky škody k údajne odcudzenému telefónu, ktorý mal poškodený kúpiť za 180 Eur a podľa skutkovej vety rozhodnutia mu mala byť odcudzením telefónu s puzdrom spôsobená škoda 112,50 eur len poznamenal, že súd nekriticky prevzal tvrdenie obžaloby.

Nedošlo ku konfrontácii medzi svedkami V. a B., ktorí tvrdili, že incident nevideli a o ňom nič podstatného nevedia, a poškodeným, ktorý uvádzal že práve oni spoločne s P. a Z. ho mali o tomto incidente informovať.

Napokon poukázal aj na to, že poškodený S. bol tým istým sudcom, ktorý rozhodoval v predmetnej trestnej veci, právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže, teda mal finančné prostriedky, ktoré mu nepatrili a ktoré patrili obchodnej spoločnosti, ktorú obžalovaný Y. na základe plnej moci zastupoval, a preto je nelogické, aby obžalovaný Y. potom, čo oznámil spáchanie trestného činu sa domáhal vrátenia finančných prostriedkov násilným trestným činom na mieste príslušnom verejnosti a údajne za prítomnosti ďalších osôb. Týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd ani len nezaoberal a nevyhodnocoval ich v súlade s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Pri hodnotení výpovede svedka Y. P. prvostupňový súd absolútne opomenul tú skutočnosť, že svedok absolútne zásadným spôsobom zmenil svoju výpoveď, odmietol sa konfrontovať a neposkytol orgánom činným v trestnom konaní primerané vysvetlenie, čo sú nesporne okolnosti, ktoré majú vplyv na

vyhodnotenie jeho výpovedi poukazujúc na príslušnú právnu úpravu. V podrobnostiach poukázal na jednotlivé časti výpovede menovaného svedka a vyhodnotil ich v tom kontexte, že svedok R. P. vypovedal absolútne rozdielne od svojich výpovedí v prípravnom konaní s tým, že incident nevidel, nič nepočul, len videl poškodeného na zemi. Takéto rozdiely vo výpovediach tohto svedka predsa nemožno odstrániť oboznámením jeho predchádzajúcich výpovedí a účelovým odôvodnením, že vtedy si to pamätal lepšie a že nemôže si všetko pamätať, keď ešte na dôvažok súd, v rozpore s platnou právnou úpravou ho k takejto odpovedi priamo navádza otázkou ... „kedy ste si to lepšie pamätal?“. Takýto postup je skôr absurdný ako právny. Obdobne v podrobnostiach poukázal aj na výpoveď svedka M. Z., ktorá nekorešponduje ani jednej verzii svedka R. P.. Z preverky výpovede menovaných svedkov je zrejmé, že nemohlo dôjsť k takému skutkovému deju (zaparkovanie - oprava pneumatiky - pozorovanie incidentu z roku ulice - príchod na miesto samé) tak, ako to popisujú obaja svedkovia. Napokon podľa názoru odvolateľa v rozhodnutí absentuje akákoľvek úvaha súdu pri hodnotení výpovedí svedkov v kontexte odmietnutia vykonať konfrontáciu s obžalovanými, ako súd hodnotí ich rozdiely vo výpovediach a pod..

Za dôležitú považuje výpoveď svedka M. B., ktorý najprv uviedol, že videl bitku, potom priznal, že v podstate len počul hlasy, nevie, či došlo k bitke, len videl poškodeného ležať na zemi a boli pri ňom nejaké osoby, čo nie je v rozpore s výpoveďami obžalovaných. Svedkyňa V. len potvrdila konflikt medzi obžalovaným Y. a poškodeným, čo odvolateľ nikdy nepoprel.

Prvostupňový súd sa v dôvodoch rozhodnutia právne relevantným spôsobom nevyporiadal ani s otázkou motívu, keď v odôvodnení (č. I. 15 ods. 2 rozhodnutia) konštatuje, že obžalovaný mal motív konať vo vzťahu k poškodenému aj za cenu použitia násillia, aby získal peniaze, ktoré poškodený vybral z bankového účtu ... pričom motívom spoluobžalovaných mala byť ich snaha pomôcť obžalovanému Y. sa k týmto finančným prostriedkom dostať. Takéto odôvodnenie existencie motívu ani u jedného z obžalovaných nemá oporu vo výsledkoch dokazovania. Poškodený bol uznaný vinným z krádeže finančnej čiastky a obž. Y. vyhľadal poškodeného na podnet policajta, preto je logické, že obžalovaný kontaktoval svedka P. až po spísaní trestného oznámenia a zisťoval, kde sa vlastne poškodený nachádza. Obhajoba ohľadne vyhľadania poškodeného na podnet policajta a telefonický kontakt pred baru obž. Y. preverovaná nebola, čo je v rozpore s dikciou § 2 ods. 10 Tr. poriadku.

K hodnoteniu naplnenia pojmových znakov trestného činu lúpeže v zmysle § 188 Trestného zákona (čl. 15 a 16 rozsudku) konajúci súd zdôraznil, že cudzia vec je taká, ktorá nepatrí páchatelovi. Vec nemusí byť vo vlastníctve napadnutého, stačí, že ju mal napadnutý vo svojej dispozícii (môže to byť vec požičaná, zverená a pod.). V súlade s právnou úpravou obsiahnutou v Obchodnom zákonníku sa pripísaním na účet finančných prostriedkov, ktoré boli zálohou na cenu diela, obchodná spoločnosť W., s.r.o. so sídlom Z., ul. Z. č. XXX/X, IČO: XX XXX XXX, sa stala ich vlastníkom a tieto mala v plnom dispozičnom práve. Je síce pravdou, že jedinou spoločníčkou a konateľkou obchodnej spoločnosti je J. Y., táto však splnomocnením zo dňa 05.03.2019 riadne overeným na Matrike mesta Poprad dňa 05.03.2019 splnomocnila konať za predmetnú obchodnú spoločnosť práve obžalovaného V. Y., resp. tohto splnomocnila „na všetky právne úkony“. Neobstojí preto tvrdenie súdu o nepredložení obhajobou akéhokoľvek dôkazu o tom, aby obžalovaný V. Y. mal a mohol konať za predmetnú obchodnú spoločnosť, pretože bolo povinnosťou orgánom činných v trestnom konaní s poukazom na dikciu ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku a povinnosťou prvostupňového súdu sa touto okolnosťou zaoberať a v prípade takéhoto postupu bol riadne týmito orgánmi riadne zadovážený dôkaz o tom, že práve Y. mohol konať za obchodnú spoločnosť, ktorá nesporne vlastníkom týchto finančných prostriedkov je.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na doplnenie dokazovania a opätovné rozhodnutie alebo alternatívne rozhodol vo veci sám tak, že ho oslobodí spod obžaloby prokurátora.

Proti rozsudku podal odvolanie i obžalovaný I. S. prostredníctvom obhajkyne, ktorá mu bola ustanovená konajúcim súdom až po vyhlásení rozsudku. Odvolanie bolo podané dňa 16.07.2021 proti výroku o vine a treste spolu s odôvodnením, podstata ktorého spočíva v tom, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a tiež z dôvodu chýb v konaní. Tie videla obhajoba v porušení ustanovenia § 2 ods. 10, 12 Tr. poriadku, teda došlo k porušeniu vyhľadávacej zásady orgánmi činnými v trestnom konaní a zásady voľného hodnotenia dôkazov, keďže v danej veci existuje množstvo dôkazov, ktoré si vzájomne odporujú. Obhajkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obž. T. S. oslobodil spod obžaloby.

Odvolací súd v prvom rade preskúmal, či podané odvolania sú procesne účinné, teda či ich obžalovaní ako oprávnené osoby podali v lehote stanovenej zákonom.

Podľa § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takej osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

U obžalovaného V. Y. nie je spornou procesná účinnosť jeho odvolania, pretože obžalovaný ho podal ihneď po vyhlásení rozsudku, čo je zistiteľné zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z čísla listu 495. Z tejto zápisnice tiež vyplýva, že rozsudok bol vyhlásený dňa 11.05.2021 v neprítomnosti obžalovaných J. S. a I. S., u ktorých lehota na podanie odvolania v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku začala plynúť od doručenia rozsudku.

Režim doručovania rozsudku sa riadi ustanovením § 66 procesného predpisu, keďže v zmysle ods. 1 písm. b) tohto ustanovenia obžalovaný je oprávnenou osobou na podanie opravného prostriedku proti rozsudku.

Podľa § 66 ods. 3 Tr. poriadku ak nebol adresát zásielky, ktorú treba doručiť do vlastných rúk, zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje, a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží sa písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, kde a kedy si môže zásielku vyzdvihnúť. Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel; toto neplatí, ak ide o doručenie obžaloby, uznesenia o podmienечnom zastavení trestného stíhania a trestného rozkazu.

Obžalovaný I. S. v postavení obvineného pri svojom výsluchu dňa 24.07.2020, v rámci ktorého bol poučený podľa § 34 ods. 7 a § 66 ods. 2, 3 a 4 Tr. poriadku o podmienkach doručovania, uviedol ako adresu na doručovanie svoje prechodné bydlisko V., G. XXXX/XX. Rozsudok bol obž. T. S. doručovaný poštou a súdna zásielka sa vrátila konajúcemu súdu ako nevyzdvihnutá dňa 04.06.2021, na ktorej je vyznačený dátum neúspešného pokusu o doručenie 27.05.2021, dátum opakovaného doručenia 28.05.2021 s oznámením, že toho istého dňa je zásielka uložená na prevzatie. Následne bol obž. T. S. opätovne doručovaný rozsudok do vlastných rúk, pričom aj v tomto prípade sa súdna zásielka vrátila 29.06.2021 s vyznačením neúspešného pokusu o doručenie dňa 21.06.2021, opakovaného dňa doručenia 22.06.2021 a dňa uloženia zásielky 22.06.2021. Skutočnosť, že zásielky sa majú doručovať na adresu G. XX, V., potvrdil obžalovaný aj v konaní pred súdom v elektronickej komunikácii z 23.03.2021, pričom zo spisu nevyplýva žiadna zmena doručovacej adresy u obž. T. S..

Z uvedeného je teda zrejmé, že rozsudok bol doručený obžalovanému T. S. na ním uvedenú adresu v súlade s § 66 ods. 3 Tr. poriadku dvakrát, preto odvolací súd konštatuje, že rozsudok sa považuje za doručený dňom 02.06.2021, od ktorého dňa začala plynúť obž. T. S. 15-dňová lehota na podanie odvolania. Táto procesná lehota na účinné podanie odvolania uplynula dňa 17.06.2021.

Zo spisu tiež vyplýva, že po vrátení druhej súdnej zásielky v rámci doručovania rozsudku obž. T. S. sudkyňa opatrením z 30.06.2021 rozhodla postupom podľa § 358 ods. 1 Tr. poriadku o konaní proti ušlému a obž. T. S. ustanovila obhajkyňu, ktorej bol rozsudok doručený dňa 02.07.2021. Dôvodom na takýto postup bola skutočnosť, že obžalovaný sa v súčasnosti zdržiava v Nemecku na neznámej adrese, čo viedlo k dôvodnému predpokladu, že sa obžalovaný vyhýba trestnému stíhaniu pobytom na neznámom mieste.

S takýmto postupom konajúceho súdu sa odvolací súd nestotožnil, pretože súd vykonal hlavné pojednávanie dňa 11.05.2021 v neprítomnosti obž. T. S. konštatujúc, že sú splnené podmienky na takýto postup aj so zreteľom na ním daný generálny súhlas k vykonaniu hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti z 31.03.2021, a k doručovaniu rozsudku došlo v krátkej časovej lehote cca 3 týždňov v nadväznosti na úkon súdu z 11.05.2021, teda súd mal zachované pri doručovaní rozsudku tie isté podmienky ako v prípade vykonania hlavného pojednávania. Inak povedané, ak konajúci súd nezhliadol dôvody na konanie proti ušlému k 11.05.2021, hoci obžalovaný T. S. už v tejto dobe pracoval v Nemecku a súdu nebol jeho pobyt známy, pričom zásielky súdu mu boli doručované na ním uvedenú adresu, pobyt v Nemecku nebolo možné uznať ako základ pre konanie proti ušlému ani

v čase doručovania rozsudku, pokiaľ k nim nepristúpili iné závažnejšie dôvody. Samotná skutočnosť, že obžalovaný T. S. si neprevzal rozhodnutie súdu, hoci boli splnené podmienky doručenia, čo je vyhodnotených nižšie, nemôže zakladať postup podľa § 358 ods. 1 Tr. poriadku.

Doručenie rozsudku obž. T. S. má procesné účinky, to možno vyvodiť z poučenia tohto obžalovaného o podmienkach, spôsobe a následkoch doručovania pri jeho výsluchu dňa 24.07.2020, zo zistenia, že obžalovaný adresu na doručovanie nezmenil a pri doručení rozsudku pošta ako orgán, ktorý zásielku doručoval, postupoval spôsobom stanoveným v § 66 ods. 3 Tr. poriadku. Rozsudok bol zákonným spôsobom doručený oprávnenej osobe.

Za daných zistení, ak obžalovaný nepodal odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozsudku a lehota na podanie odvolania márne uplynula dňa 17.06.2021, dňa 18.06.2021 nadobudol právoplatnosť rozsudok vo vzťahu k obž. T. S.. Aj z tohto dôvodu potom nebolo opodstatneným nariadenie konania proti ušlému. Obžalovaný sa zdržiaval v Nemecku, ale v cudzine sa zdržiaval aj v dobe súdneho procesu, pritom sám dňa 23.03.2021 žiadal doručovať písomnosti na adresu ním uvedenú v prípravnom konaní.

Hodnotiac tieto skutočnosti potom aj odvolanie podané obhajkyňou obžalovaného T. S. JUDr. J. dňa 16.07.2021 je nutné posúdiť ako odvolanie podané oneskorene a ako také ho odvolací súd aj zamietol postupom podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku. V dôsledku tohto postupu nedošlo k preskúmaniu vecnej správnosti napadnutých výrokov o vine a treste vo vzťahu k obžalovanému T. S..

Na podklade riadne a včas podaného odvolania obžalovaným V. Y. krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť postupu konania, ktoré odvolateľom napádané nebolo, aj keď odvolaním boli vytýkané súdu procesné pochybenia, tieto sa však netýkali vykonávania hlavného pojednávania a dôkazov na ňom. Obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, ako aj k vykonaným dôkazom, mal možnosť navrhovať doplnenie dokazovania a tiež predniesť argumenty k jeho nevine v záverečnej reči a v poslednom slove. Počas celej doby súdneho konania a aj v prípravnom konaní bol obžalovaný zastúpený obhajcom, ktorý reálne uplatňoval jeho práva na obhajobu. V tomto smere odvolací súd nezistil také pochybenia, v dôsledku ktorých by bolo nevyhnutné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Namietaným postupom, že konajúci súd vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného L. S., v dôsledku čoho boli porušené práva na obhajobu obž. P. Y., podľa názoru odvolacieho súdu neboli dotknuté práva odvolateľa obž. P. Y., u ktorého vina bola založená na zákonne vykonaných dôkazoch. Skutočnosť, že obž. L. S. sa nezúčastnil hlavného pojednávania a jeho výpoveď z prípravného konania bola prečítaná v súdnom konaní procesným postupom, nijakým spôsobom nezasiahla do obhajobných práv obž. P. Y.. Obž. L. S. odvolateľ obž. P. Y. síce nemohol vypočuť, avšak vzhľadom na obsah výpovede obž. L. S., ktorou neusvedčuje obžalovaného P. Y. zo spáchania skutku, táto nemá podstatný a zásadný význam na výsledok trestného stíhania u odvolateľa.

K vykonaniu hlavného pojednávania v neprítomnosti obž. L. S. odvolací súd len v stručnosti konštatuje, že na takýto postup mal konajúci súd splnené podmienky. Obžalovaný L. S. bol riadne a včas predvolaný na hlavné pojednávanie nariadené na deň 31.03.2020, kedy bola jeho výpoveď z prípravného konania prečítaná, pretože termín vzal na vedomie na hlavnom pojednávaní dňa 03.03.2020, obžaloba, poučenie obžalovaného a výzva na predloženie návrhov na dokazovanie mu bola doručená 25.02.2020, a keďže obž. L. S. mal možnosť sa vyjadriť ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu v prípravnom konaní, so zreteľom na povahu a charakter veci vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti netrpí podstatnými chybami. Z prebiehajúceho hlavného pojednávania je zrejmé, že obžalovaný L. S. sa vzdal práva osobnej účasti na ďalších hlavných pojednaniach, pretože na termín dňa 28.04.2020 bol riadne predvolaný s prevzatím zásielky 12.04.2020, kedy sa neospravedlnil žiadnym spôsobom, a na termín nariadený na 11.05.2021 zaslal ospravedlnenie neúčasti z rodinných dôvodov a žiadal, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Odvolací súd hodnotiac uvedené považuje neúčast' na hlavnom pojednávaní obž. L. S. za prejav jeho vôle nebyť prítomný na hlavnom pojednávaní a nevyužiť

tak svoje právo verejného pojednania jeho veci. Napokon, vo veci bolo možné rozhodnúť aj bez osobnej prítomnosti obž. L. S., keďže rozsah dokazovania postačoval na rozhodnutie o obžalobe.

Konajúci súd vykonal dôkazy v súlade s pravidlami stanovenými procesným predpisom, preto o takto vykonané dokazovanie mohol opierať svoje skutkové zistenia. Obsah vykonaného dokazovania a jeho rozsah je zrejмый z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súčasne konajúci súd vyložil, o ktoré dôkazy opieral preukázanie skutkových okolností ustálených vo výroku o vine, ako sa vysporiadal s výpoveďou poškodeného, ktorá bola obhajobou namietaná, ako vyhodnotil obhajobu obžalovaných a tiež aj vysvetlil dôvody odmietnutia vykonania dôkazov navrhovaných obhajobou.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu výsledky vykonaného dokazovania postačovali na rozhodnutie o obžalobe, rozsah dokazovania preto nemusel byť rozširovaný o dôkazy, ktorých podstatná časť sa dala zabezpečiť len v prípravnom konaní z hľadiska plynutia času, ako kamerové záznamy a prevádzkové informácie o uskutočnených hovoroch medzi obžalovanými, poškodeným a svedkami vzájomne, pretože tieto sa archivujú iba počas kratšej doby.

Dôvody odvolania sú založené predovšetkým na nesprávnom hodnotení dôkaznej situácie konajúcim súdom, v dôsledku čoho došlo podľa odvolateľa k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov ustanovenej v § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Podstatou zásady voľného hodnotenia dôkazov je hodnotenie každého dôkazu vykonaného zákonným spôsobom zvlášť a súčasne aj vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi vo svojom súhrne, a to svedčiacich v prospech ale aj v neprospech obžalovaného, pričom výsledkom takéhoto procesu je logický úsudok. Ide teda o záver, ktorý je myšlienkovy správny a ktorý sa opiera o niekoľko čiastkových súdov - záverov plynúcich práve z procesu hodnotenia dokazovania.

K porušeniu tejto zásady spravidla dochádza tým, ak sa v rámci hodnotenia dôkazov nevyhodnotí určitá časť dôkazov aj napriek tomu, že tieto majú svoj význam z hľadiska ich povahy a závažnosti k pojednávanej veci, alebo ak sa vyhodnotia dôkazy, ktoré neboli získané zákonným spôsobom a teda mali byť vylúčené z procesu hodnotenia dôkazov alebo v prípade, ak došlo k svojvoľnému hodnoteniu dôkazov, ktoré nemá svoj racionálny základ, neexistuje vzťah medzi dokazovanou skutočnosťou a úvahami pri hodnotení dôkazov a teda skutkové zistenia sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

V posudzovanej veci ale o takéto prípady nejde.

Konajúci súd opieral svoje skutkové zistenia o výpovede poškodeného P. S., svedkov R. P., M. Z., Bc. I. V., M. B. a M. V., ako aj o listinné dôkazy, ktorých obsah je rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, pretože podľa jeho názoru predmetné dôkazy vzájomne korešpondovali a súčasne na seba nadväzovali do takej miery, že o ich logickosti a objektivite nemal žiadne relevantné pochybnosti, a súčasne prihliadal aj na výpovede obžalovaných.

Podľa prezentovaných úvah konajúcim súdom poškodený P. S. vo svojich výpovediach zhodne uvádzal, že obžalovaní ho pred barom Grappa fyzicky napadli tak, že obžalovaní P. Y. a L. S. ho držali za ramená a obž. T. S. ho udrhel rukou po tvári, v dôsledku čoho spadol na zem a obž. T. S. mu prehľadal oblečenie a zobral mu z vrecka nohavíc mobilný telefón a osobné doklady a z ponožky mu vytiahol finančnú hotovosť vo výške 560,- eur. Táto výpoveď, ktorej hodnovernosť spochybňuje odvolateľ aj v dôsledku požitia alkoholických nápojov poškodeným, podľa konajúceho súdu priamo a aj nepriamo korešponduje s výpoveďami svedkov R. P., M. Z., Bc. V. a M. B., keďže svedkovia zhodne potvrdzujú, že na mieste činu boli súčasne tak obžalovaní ako aj poškodený, že medzi nimi došlo ku konfliktu pre peniaze, ale i to, že poškodený sám potvrdil po skutku, že bol napadnutý a okradnutý, čo potvrdzovali aj zápisnica o prehliadke tela poškodeného a lekárske potvrdenie o ošetrení poškodeného. Vzhľadom k tomu, že poškodený vo všetkých svojich výpovediach opakovane a zhodne opisoval spôsob jeho napadnutia, konajúci súd pri hodnotení dôveryhodnosti jeho výpovede spoľahlivo konštatoval, že výpoveď je hodnoverná, i keď ju spochybňovala obhajoba, a to s poukazom aj na časový odstup od spáchania skutku až po výpoveď poškodeného pred súdom, a nie je možné objektívne od neho alebo od svedkov požadovať presnú, detailnú, časovú a obsahovú interpretáciu s ich pôvodnými výpoveďami.

Konajúci súd nezistil u poškodeného motív vypovedať proti obžalovaným z pomsty alebo preto, že bol na to navedený inými osobami.

Odvolačí súd z pohľadu uplatnených odvolacích námietok vo vzťahu k hodnoteniu výpovede poškodeného P. S. uvádza, že je faktom, že poškodený mal požitú alkoholické nápoje v uvedený deň, avšak nebolo dokázané, aby to bolo v miere, ako na ňu poukazuje odvolateľ. Na to možno usudzovať jednak z toho, že v kritický deň bol v práci a v popoludňajších hodinách vybral osobne peniaze zo svojho účtu, ktoré boli poukázané po dohode s obž. p. Y. na jeho osobný účet od p. V.. Už len tento fakt, že poškodený konal racionálne o 18,55 a 18.59 hod., vylučuje tvrdenie obžalovaného, že poškodený bol už v aute cestou domov veľmi opitý. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na výpoveď svedkyne Bc. V. z prípravného konania, kedy vypovedala, že poškodený vypitý mal ale opitý nebol. Odvolačí súd vzal do úvahy pri hodnotení výpovede poškodeného aj to, že poškodený je konzumentom alkoholu, preto jeho tolerancia na alkohol je vyššia ako u osoby, ktorá alkohol nepožíva, čo vo všeobecnosti znamená, že na dosiahnutie stavu opitosti, v ktorom si nič nepamätá, potrebuje takáto osoba požiť vyššiu dávku alkoholu ako osoba, ktorá neguje alkohol alebo ho užíva iba občasne. V tomto kontexte potom je potrebné aj hodnotiť výpoveď poškodeného v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní dňa 11.05.2021, v ktorej sám na začiatku vypovedal, „čo sa týka okolnosti žalovaného skutku, uvádzam, že nepamätám si presne všetko.... pamätám si, že keď som vyšiel z baru Grapa, že som tam bol napadnutý 3 osobami, z ktorých 2 osoby ma držali, dostal som údery do tváre, neviem, odkiaľ tieto osoby vedeli, že mám peniaze v ponožke, vybrali mi ich z ponožky, zobrali mi mobilný telefón a keď prišiel k nám R. P. spoza rohu, zakričal na nich a oni ušli.“. Ak sa poškodený vyjadril, že si nepamätá mená tých dvoch osôb, ktorí ho držali, následne k tomu ale dodal, že jeden z nich bol J. a druhý bol obž. Y. a ten tretí ho dvakrát udrel. Okrem toho uviedol, že od M. Z., M. B., od čašníčky a od R. P. sa dozvedel ich verziu toho, čo sa stalo pred barom Grapa. Napokon pri lekárskom vyšetrení poškodený uviedol, že si na úraz pamätá, čo je zrejme z lekárskej správy nachádzajúcej sa na čísle listu 191.

Takto opísaná udalosť poškodeným i na základe položených otázok procesných strán nezodpovedá opisu, ako je uvedený v dôvodoch odvolania, a tiež nezodpovedá ani úvahe obhajoby, že poškodený popisoval udalosť na základe toho, čo sa dozvedel od iných tam prítomných osôb. Z výpovede poškodeného totiž vyplýva, že si pamätá základný dej priebehu skutkového deja bez detailov, pričom popísal spôsob útoku za použitia násilia smerujúceho do tváre, čo zodpovedá poraneniu objektívne nájdeného pri lekárskom vyšetrení. Skutočnosť, že poškodený si vypočul verziu iných osôb ohľadne toho, čo sa stalo pred skutkom a po ňom, nemožno hodnotiť v kontexte vízie obhajoby, že na základe výpovedí svedkov si poškodený vyskladal svoju výpoveď. Podľa výpovedí svedkov, ktoré obhajoba nenamieta, by sa poškodený nedozvedel o priebehu skutku. Svedkyňa Bc. V. nevidela incident, svedok M. B. videl iba to, že sa vonku dvaja alebo traja naťahujú, ak sa vezme do úvahy zmena výpovede svedka R. P., ten tiež nevidel, čo sa odohralo pred barom, a svedok M. Z. v konaní pred súdom iba potvrdil, že videl, ako obžalovaný vyzúval topánku poškodenému a ďalšie dve osoby tam stáli, pričom poškodený ležal na zemi. Úvaha obhajoby o tom, že poškodený k priebehu skutkového deja vypovedal len na základe výpovedí svedkov, z toho čo od nich počul, má tak vážne nedostatky.

K priebehu skutkového deja vypovedali aj obžalovaní, avšak rozdielne. Obž. P. Y. sám opísal, že pred barom prezrel topánku poškodeného, v ktorej peniaze nemal, ale poškodený mu ukázal, že ich má v ponožke a preto ich vytiahol. Obž. T. S. tvrdil, že poškodený vyšiel pred bar sám a po oslovení obž. Y., aby mu vrátil peniaze, že pôjde stiahnuť na políciu trestné oznámenie, sám vytiahol peniaze z ponožky a podal ich obž. P. Y., pričom obž. L. S. tvrdil, že peniaze P. Y. poškodený dal v bare, ktoré vybral z ponožky, za prítomnosti pripitého muža a čašníčky, ktorá bola za barom. Ani jedna z verzí obžalovaných T. S. a L. S. nie je v zhode s tvrdeniami svedkyne Bc. V., pretože táto jednoznačne deklarovala, že muži sa začali hádať v bare, ale poslala ich z baru von a tak sa hádali pred barom.

Odvolačí súd sa stotožnil s názorom obhajoby, že proti sebe stoja dve skupiny dôkazov, ktoré si vzájomne odporujú vo vzťahu k skutkovej okolnosti, či bolo alebo nebolo voči poškodenému použité násilie za účelom získania finančných prostriedkov. Niet sporu o tom, že obžalovaní sa nachádzali na mieste samom a že došlo k zmene dispozície finančných prostriedkov z poškodeného na obž. P. Y., to totiž potvrdili svojimi výpoveďami aj všetci traja obžalovaní. Sporným bolo to, či pri zmene držiteľa finančných prostriedkov došlo alebo nedošlo k násiliu, ktorá okolnosť má zásadný význam na právne posúdenie konania obžalovaných.

Aj napriek tomu, že sú tu odlišné tvrdenia medzi poškodeným a obžalovanými vo vzťahu k použitiu násilia, odvolací súd sa stotožnil so záverom konajúceho súdu, že doposiaľ zabezpečený rozsah dokazovania postačuje na rozhodnutie vo veci samej.

Konajúci súd uveril výpovedi poškodeného P. S. a tento názor považuje odvolací súd za správny. Výpoveď poškodeného P. S. je objektivizovaná výpoveďou svedkyne Bc. V. v tom smere, že konflikt sa odohrával pred barom, počula, že sa medzi sebou hádali o tom, že poškodený okradol obžalovaného, pričom po príchode do baru jej poškodený povedal, že tí muži ho okradli, že podá na nich trestné oznámenie. Z tejto výpovede možno ustáliť v spojení s výpoveďou poškodeného, že peniaze poškodenému boli proti jeho vôli odňaté, k čomu sa poškodený vyjadril v podstate ihneď po spáchaní skutku. Z výpovede svedka M. B. možno vyvodiť, že sa tak stalo násilím, pretože hoci najprv vypovedal, že videl poškodeného ležať na zemi pred barom a videl aj to, ako ho bijú dvaja alebo traja chlapi, následné jeho vyjadrenie v podobe, že sa vonku pred barom naťahovali, nijak nementí úvahy o použití násilia obžalovaných voči poškodenému, ktoré predtým popisoval. Aj fyzické naťahovanie sa obžalovaných s poškodeným totiž preukazuje použitie fyzickej sily, čo je potrebné hodnotiť ako použitie násilia voči poškodenému. Už len zistenia plynúce z týchto výpovedí svedkov vo svojom súhrne osvedčujú tvrdenia poškodeného P. S., že zo strany obžalovaných bolo voči poškodenému použité násilie. Ak je tvrdenie poškodeného overené v tom smere, že proti nemu obžalovaní použili násilie, niet dôvod pochybovať potom ani o jeho ďalšom tvrdení, že sa tak stalo v súvislosti so zmocnením sa finančných prostriedkov, ktoré vybral z účtu, hoci vedel, že tieto nie sú jeho vlastníctvom. Napokon táto okolnosť je preukázaná ďalšími namietanými dôkazmi.

Odvolateľ namietal aj hodnovernosť výpovede svedka M. Z., ktorý vypovedal k začiatku konfliktu medzi obžalovanými a poškodeným odlišne a tiež k prítomnosti svedka R. P. pri ňom, avšak k okolnosti ohľadom použitia násilia vo vzťahu k poškodenému zo strany obžalovaných v prípravnom konaní vypovedal bez pochyb, čo potvrdil aj v konaní pred súdom. Je potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že na hlavnom pojednávaní najprv svedok M. Z. potvrdil len to, že videl poškodeného na zemi s vyzutou topánkou, ale po prečítaní jeho výpovede z prípravného konania uviedol, že táto je pravdivá a nevypovedal k tomu z dôvodu, že si to už nepamätal, pretože prešlo veľa času. Výpoveď svedka M. Z. z prípravného konania sa tak stala procesne účinnou a konajúci súd mohol z nej vychádzať. Vyjadrenie svedka, že k nepresnostiam popisu udalosti došlo plynutím času, je podľa názoru odvolacieho súdu zrozumiteľným a logickým argumentom pre objasnenie odchýlok vo výpovedi, pretože čím dlhší čas uplynie od udalosti, tým sú spomienky na detaily udalosti chudobnejšie a nepresnejšie. Preto neobstojí odvolacia námietka, že konajúci súd účelovo odôvodnil objasnenie rozporov vo výpovedi svedka R. Z. tým, že si to predtým lepšie pamätal. Z previerky výpovede menovaného svedka plynie, že z miesta, z ktorého svedok pozoroval udalosti pred barom Grappa, je výhľad na priestory pred týmto barom.

Napokon test hodnovernosti výpovede svedka R. Z. možno založiť aj na výpovediach svedkov Bc. V. a R. B., ktorých hodnovernosť obžalovaný Y. nenamietal. Opis priebehu skutkového deja svedkom R. Z. - videl pred barom poškodeného a troch chlapov, z ktorých obž. Y. poškodenému povedal, aby vrátil peniaze, potvrdzuje svedkyňa Bc. V., ďalšie jeho tvrdenie - potom jeden z chlapov udrel poškodeného do tváre, ten spadol na zem, kde ho mali biť, zodpovedá tvrdeniu poškodeného a čiastočne vyjadreniu svedka M. B., ktorý potvrdil, že poškodeného bili resp. naťahovali sa vzájomne. Fyzický kontakt priznal aj obž. P. Y. v tom smere, že zobral poškodenému peniaze z ponožky. Ak by svedok M. Z. vlastnými zmyslami nevnímal tieto udalosti, nevedel by popísať sled udalostí tak, ako prebiehali. Je faktom, že menovaný svedok v konaní pred súdom uviedol, že vyšli z baru celkom dvakrát poškodený spolu s obžalovanými, ale mohlo sa tak stať z dôvodu, že obžalovaný P. Y. vyšiel pred bar raz sám za účelom privolania obžalovaných T. S. a L. S. a v dôsledku uvedeného si na to presne s odstupom času nevedel spomenúť.

Ak obžalovaný P. Y. namietal neprítomnosť svedka M. Z. v kritickej dobe na mieste samom, tak toto jeho tvrdenie je v rozpore s výpoveďou spoluobžalovaného obž. T. S. z prípravného konania. Ten totiž v závere svojej výpovede potvrdil, že „pri odchode videl dvoch Rómov, ktorí vyšli z uličky, mohlo sa stať, že tam čakali na S.“. To preukazuje prítomnosť svedka na mieste, odkiaľ mohol pozorovať priebeh udalostí pred barom Grappa, k čomu svedok R. Z. aj vypovedal.

Konajúci súd vychádzal aj z výpovedí svedka R. P., ktorý ich čiastočne zmenil. V tomto smere odvolací súd uznáva výhradu obhajoby. Menovaný svedok ale nezmenil svoje tvrdenia v tom, že keď k nemu

prišli so svedkom R. Z., ležal na zemi, obúval si topánku, hľadal mobil a doklady, že mu poškodený povedal, že ho okradli a prepadli, a tiež i to, že mu svedok R. Z. hovoril o tom, že poškodeného bijú, že videl poranenie na hornej pere poškodeného, ktoré registroval aj svedok M. Z., keďže obaja zhodne vypovedali k tomu, že keď prišli k poškodenému, registrovali ako mu ide krv z úst. V tejto časti je výpoveď svedka R. P. osvedčovaná aj inými dôkazmi, jednak svedkami Bc. V., M. B., či lekárskou správou. Zmena výpovede u svedka R. P., ktorý vo svojej prvej výpovedi uviedol, že videl ako na schodoch bol natiahnutý poškodený a Y. a dvaja muži ho držali a prehľadávali, pričom v ďalších výpovediach uvádzal, že mu to povedal M. Z., pretože on videl len ako sa poškodený na schodoch obúva a obžalovaní utekali preč od baru, bola týmto svedkom pochopiteľným dôvodom objasnená. Niet preto dôvodu neveriť svedkovi R. P., že videl už iba záver konfliktu a o násilí v prvej výpovedi vypovedal preto, lebo mu to povedal svedok R. Z..

Poranenie, ktoré registrovali svedkovia R. P. a M. Z. bezprostredne po príchode k poškodenému, korešponduje objektívne zistenému nálezu pri lekárskom vyšetrení dňa 01.07.2020 ako pomliaždenie hornej pery a teda osvedčuje výpoveď poškodeného, že ho jeden z tam prítomných obžalovaných udrel do oblasti tváre. Pre záver, že objektívne zistené poranenie na hornej pere korešponduje výpovedi poškodeného a svedkov R. P. a M. Z. sa nevyžadujú odborné znalosti, pretože horná pera je súčasťou tvárovej oblasti a popísané poranenie svedkami, tiekla krv z úst poškodeného, je potrebné stotožniť s pomliaždením hornej pery, pretože žiadne iné poranenie na ústach poškodeného sa pri lekárskom vyšetrení dňa 01.07.2020 totiž nenašlo. Ak toto poranenie nevidovala svedkyňa Bc. V., mohlo sa tak stať z dôvodu, že poškodený si krv poutieral a poranenie nachádzajúce sa z vnútornej strany úst (hornej pery) krvácalo pomerne málo.

Verzii obžalovaných P. Y. a T. S., že poškodený mal spadnúť sám na chrbát v dôsledku opitosti po tom, čo sa zohol, nezodpovedá vzniku poranenia na hornej pere poškodeného. Už len samotná lokalita, kde poranenie vzniklo, vylučuje jeho vznik pádom na chrbát.

Vychádzajúc z prezentovaných úvah odvolací súd uzavrel, že výpoveď poškodeného je overená v základných skutkových okolnostiach, preto niet dôvod neveriť poškodenému aj v tom smere, že mu boli počas fyzického konfliktu odňaté okrem finančnej hotovosti i mobilný telefón s osobnými dokladmi. Uvedené tvrdenie poškodeného osvedčuje predovšetkým zistenie, že poškodený na druhý deň bol v bare, kde hľadal svoj telefón a doklady a následne, keď ich nenašiel, túto okolnosť oznámil na políciu. K tzv. strate mobilu a dokladov sa poškodený vyjadroval v čase, keď k nemu prišiel R. P.. Preto aj odvolací súd považoval skutkový záver konajúceho súdu o zmocnení sa mobilu a dokladov poškodeného za zodpovedajúci výsledkom vykonaného dokazovania. Napokon práve doklady boli dôvodom, prečo išiel poškodený na políciu.

K obhajobou namietaným okolnostiam poukazujúc na úradný záznam z 28.06.2020 odvolací súd uvádza, že takýto záznam nie je dôkazným prostriedkom a preto o skutočnosti v ňom uvádzané sa nemožno opierať. V úradnom zázname napísanom k podozreniu z lúpežného prepadnutia sa uvádzajú len skutočnosti získané operatívnou činnosťou a keďže z neho nevyplýva, odkiaľ tieto informácie boli získané a akým spôsobom, tento úradný záznam nemá a nemôže ani mať povahu dôkazného prostriedku a slúži len pre účely policajtov pri objasňovaní trestnej činnosti, ktorá mala byť spáchaná. Tvrdenie obhajoby, že poškodený S. vypovedal dňa 28.06.2020, tak nemá svoj reálny základ, keďže v spise sa žiadna procesná výpoveď poškodeného z uvedeného dňa nenachádza.

Hodnota mobilného telefónu bola ustálená na podklade odborného vyjadrenia, ktoré podala znalecká organizácia v príslušnom odbore, preto odvolací súd nemal pochybnosti o ocenení odcudzeného mobilného telefónu. Odborné posúdenie hodnoty mobilného telefónu je jednoduchším ocenením, ktoré je štandardným postupom a postačuje na objasnenie následku.

Hodnotiac odvolacie námietky a posudzujúc vyhodnotenie dokazovania konajúcim súdom odvolací súd uzavrel, že zásada voľného hodnotenia dôkazov ustanovená v § 2 ods. 12 Tr. poriadku konajúcim súdom porušená nebola. Hodnotenie dokazovania konajúcim súdom má svoju myšlienkovú postupnosť a je založené na ustálení najprv čiastočných skutkových okolností, ktoré vo svojom súhrne preukazujú skutkový priebeh deja ustáleného konajúcim súdom.

Odvolačný súd na tomto mieste konštatuje, že hodnotenie dôkaznej situácie konajúcim súdom nevykazuje známky svojvôle, konajúci súd vzal do úvahy pri hodnotení dokazovania všetky rozhodné dôkazy, ktoré mali význam pre ustálenie skutkových zistení a nezaložil svoje právne úvahy na nezákonne vykonaných dôkazoch. Aj keď v odôvodnení napadnutého rozsudku je uvedený obsah úradného záznamu z 28.06.2020, z hodnotenia dôkazov nevyplýva, aby o túto listinu opieral svoje skutkové zistenia, ktoré sú preukázané zákonne vykonanými dôkazmi. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že nie je porušením zásady voľného hodnotenia dôkazov, ak súd dôkaznú situáciu hodnotí inak ako obžalovaný, a takýto postup zo strany súdu nemožno považovať ani za porušenie práva na obhajobu.

Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať ani postup súdu, ktorým určí rozsah vykonania dokazovania, pokiaľ skutkové okolnosti, ktoré je potrebné objasniť a ustáliť možno vyvodiť zo zákonne zabezpečeného procesu dokazovania. Uvedené konštatuje odvolací súd reagujúc na nekritickú námietku obhajoby o nedostatočnom rozsahu dokazovania a to až do takej miery, že súd bol povinný si sám zabezpečiť listiny preukazujúce zastupovanie obchodnej spoločnosti W., s. r. o., obžalovaným P. Y.. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že v zmysle § 2 ods. 11 Tr. poriadku má súd oprávnenie, nie však povinnosť, zabezpečiť a vykonať dôkaz, avšak koná tak len zdržanlivo v prípadoch, pokiaľ je to nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie, rešpektujúc pritom zásadu rovnosti strán ustanovenú v § 2 ods. 14 Tr. poriadku a princíp spravodlivosti a vyváženosti v konaní. Je úlohou obhajoby, aby predložila dôkazy, resp. na ne včas poukázala, pokiaľ nie je schopná pre procesné a technické postupy ich zabezpečiť, nie je však úlohou súdu tieto namiesto strany obhajoby vyhľadávať a zabezpečovať. Úlohou súdu v trestnom konaní je rozhodnúť spor medzi štátom zastúpeným prokurátorom a obžalovaným, na ktoré je podaná obžaloba.

Dôvody, pre ktoré konajúci súd nevyhovел návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania, sú zistiteľné z odôvodnenia napadnutého rozsudku, preto odvolací súd nad ich rámec už len konštatuje, že v súdnom konaní, ktoré začína po skončení vyšetrovania podaním obžaloby, teda po uplynutí 5 mesiacov v prerokúvanej veci, zadováženie kamerových záznamov z verejných priestranstiev a záznamov o údajoch z telekomunikačnej prevádzky nie je možné, preto v tomto smere sú návrhy neopodstatnené (čísla listov 215 a 219). Výsluch svedka E. je nadbytočným, pretože tento policajt v čase vykonávania prvotných úkonov čerpal riadnu dovolenku a do zamestnania nastúpil až 29.06.2020. Taktiež za nedôvodné správne považoval konajúci súd aj zabezpečenie prepisu hovoru na tiesňovej linke 158 medzi obž. P. Y. a službukonajúcim policajtom, pretože v systéme ESIS je evidovaná iba udalosť, ktorú založilo OO PZ Poprad dňa 27.06.2020 o 20,26 s tým, že obžalovaný V. Y. nahlásil neoprávnený výber v pobočke VÚB vo výške 989,98 eur. Polícia súčasne oznámila, že volania z čísla XXXXXXXXXX patriaceho obž. P. Y., v termíne od 01.06.2020 do 01.08.2020 nie sú zaznamenané na linke 158 KR PZ v Prešove (čl. 217). Uvedené tvrdenie pochádzajúce zo systému polície nebolo potrebné preverovať ďalšími dôkazmi, napokon ide o nepodstatnú okolnosť, ktorá ak by sa aj preukázala, nemala by zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej.

Konanie obžalovaného bolo posúdené ako spolupáchateľstvo zločinu lúpeže podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zákona, ktorú právnu kvalifikáciu považuje aj odvolací súd za zákonu zodpovedajúcu. Konajúci súd sa vecne správne vysporiadal s námietkou obhajoby, že peniaze, ktoré odcudzil poškodený z účtu, neboli jeho vlastníctvom, ale patrili firme, v prospech ktorej pracoval. Išlo teda o cudziu vec.

Ak by peniaze patrili obžalovanému P. Y., so zreteľom na spoločné konanie s ďalšími dvoma osobami by toto malo byť posúdené ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. e) Tr. zákona, teda v jej kvalifikovanej skutkovej podstate, za ktorý Trestný zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody vo výmere od 4 rokov až do 10 rokov, čo by znamenalo prísnejšie posúdenie skutku. Napokon skutok nebolo možné posúdiť ani ako hrubý nátlak podľa § 191 Tr. zákona, pretože nešlo o vynútenie si plnenia v prospech tretej oprávnenej osoby, ale o bezprostredné zmocnenie sa cudzej veci použitím násillia.

Motívom konania u obžalovaného P. Y. bolo získať späť finančné prostriedky, ktoré boli zaslané p. V. v prospech obchodnej spoločnosti W., s. r. o., na účet poškodeného S., ktorý ich vybral. Uvedené preukazuje výpoveď obž. P. Y., že ako náhle sa dozvedel o výbere finančných prostriedkov, začal túto situáciu riešiť a nielen podaním trestného oznámenia, ale aj osobne s poškodeným, keďže ho poznal a predpokladal, že ich poškodený minie.

Namietané skutkové tvrdenie preukazujúce spolupáchateľstvo „po predchádzajúcej vzájomnej spoločnej dohode obžalovaných“ je vyvoditeľné z konania obžalovaných. Obž. Y. totiž zavola ako tzv. ďalšiu osobu pri riešení sporu s poškodeným obžalovaných L. S. a T. S., hoci na miesto ho priviezol svedok R. P. spoločne s M. Z.. Už len táto okolnosť poukazuje na to, že obžalovaný Y. chcel za účasti aj ďalších dvoch osôb získať finančné prostriedky od poškodeného späť a spôsob vykonaného útoku na fyzickú integritu poškodeného len potvrdzuje, že k dohode medzi obžalovanými došlo. Útok bol totiž vykonaný po stretnutí všetkých troch obžalovaných pred barom Grapa, trval krátku dobu a bol koordinovaný, keďže dvaja obžalovaní držali poškodeného a tretí obžalovaný voči nemu použil násilie.

Odvolačný súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. poriadku so zreteľom na to, že nezrušoval výrok o vine, preskúmal aj výrok o treste, hoci obžalovaný jeho správnosť nenamietal.

Konajúci súd pri ukladaní trestu obž. P. Y. vychádzal z odpisu registra trestov, podľa ktorého má v ňom obžalovaný 5 záznamov, v dvoch prípadoch sa hľadá naňho, ako keby nebol odsúdený, v jednom prípade bol uložený súhrnný trest vo vzťahu k dvom predchádzajúcim odsúdeniam, v ktorých boli výroky o treste zrušené. Ide o ostatný rozsudok konajúceho súdu sp. zn. 5T/79/2016 z 06.06.2017, ktorým bol obžalovanému P. Y. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov 8 mesiacov za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, z ktorého bol uznaný vinným rozsudkom konajúceho súdu sp. zn. 2T/47/2013 z 27.03.2014, a zločiny podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona, vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona a prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona, z ktorej trestnej činnosti bol uznaný vinným rozsudkom konajúceho súdu sp. zn. 6T/92/2014 z 27.10.2014. Z výkonu tohto trestu bol obžalovaný podmienene prepustený dňa 13.12.2017 s určením skúšobnej doby na 4 roky.

Za prerokovaný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody na 3 roky až 8 rokov. Odsúdenie obžalovaného P. Y. za zločiny rozsudkom konajúceho súdu sp. zn. 5T/79/2016 odôvodňovalo použitie sprísňovacieho ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zákona, podľa ktorého sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby o jednu polovicu z rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby. Po zákonnej úprave dolná hranica trestnej sadzby zodpovedá 5 rokom 6 mesiacom, keďže ide o jej zvýšenie o 2 roky a 6 mesiacov. Uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonným a primeraným trestom k všetkým zisteným okolnostiam, s prihliadnutím na závažnosť činu, na jeho následky, na osobu obžalovaného a jeho možnosti nápravy, ako aj na to, že trestný čin obžalovaný spáchal v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia.

Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, ktorá skutočnosť je preukázaná odpisom registra trestov a oboznámením sa so spismi.

Napokon odvolací súd preskúmal i výrok o náhrade škody, ktorý má svoj základ vo výroku o vine. Podľa ustálených skutkových zistení bol poškodenému odcudzený mobilný telefón v hodnote 112,50 eur a vrátený mu nebol. Konajúci súd mal preto povinnosť rozhodnúť o uplatnenom nároku poškodeného, ktorý žiadal nahradiť 650,- eur. Dokazovaním bolo preukázané spôsobenie škody v rozsahu 112,50 eur, preto vecne správne rozhodnutiu zodpovedá uloženie povinnosti obžalovaným nahradiť poškodenému škodu v uvedenej výške, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody ho mal odkázať na civilný proces. Poškodený ale odvolanie proti výroku o náhrade škody nepodal, preto odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného P. Y. nemohol zmeniť výrok o náhrade škody v prospech poškodeného, pretože v prípade takejto zmeny by došlo k zhoršeniu postavenia odvolateľa, čomu bránila zásada ustanovená v § 322 ods. 3 Tr. poriadku. Vzhľadom k tomu, že odvolanie podal obžalovaný P. Y. vo svoj prospech, odvolací súd ponechal aj tento výrok bezo zmeny.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného P. Y. ako nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.